

VASADI PÉTER VERSE

A n g y a l

Rámnéz, s fölfénylenek
varrataim. Rétegekként
lehántja szellememet.
A nullába beágyazta magát,

s láttam, szemközt űzte
vissza a körmöst. Szavakért
kotorász a parázsban. Hallja,
mikor még hangtalanul

siklik fűben a dübörgés,
s nyit szakadékot alatta.
Szemhéja mögött
szemléli magát.

Van szíve, meg lehet ölni.
De holtan elárad. Ujját
bebocsátja a föld
zsigerébe. Nem rángat,

nem tapogat, nem követel:
érint, szelídít, fölemel.
Lassan nyúl a világért.
Minden tárgy röpül

a szívébe, s ott földobog
ujjongva. Eg tenyerében,
ami él. Vállgödörében szent
örömök ömlenek össze.

Benne lubickol az óriás
teknőc, a világ, mégis
kievickél. Némán és
sebesen távolodik ez

a fénykő, suta, ártatlan,
kőhátú, fene csillag,
s tuskó lábával
kozmoszban kalimpál.

Máskor meg visszalopózik
hozzá, édesen körüllebegi.
Ő odanyúl, és a nyakába
akasztja amulettnek.

Ekkora nagyság kicsiny is:
letoppan elem, hátamon
didereg tűzkarja, és súgja:
— Ne félj. Ismerem születésem.

Egyet-kettőt lép, majd
tovazúg. Mégis itt fut
a földön, s arany babérfa
tűdővel kapkodja levegőnket,

gödört túr sarkaival, és
sár fröccsenti a szárnyát;
tükörfény a falon,
hirtelen elvillan.

Nincs feszes izma,
fehér. Nincs bőre se,
szándék havazza körül,
meg ítélet,

és puha oltalom is.
Csontját dicsőség erezi.
Arca csillaggal
maratott kőszén.

Élet és Evangélium

TITOK ÉS TALÁNY

Amikor a titok szót halljuk, kétféle emlékréteg elevenedik meg emlékeztünkben. Az egyik gyerekkorunkból való. Testvérek riadt mozdulata, amelylyel elhúznak előlünk egy papírlapot vagy egy füzetet: „Ezt hagyd békén! Titok!” Szigorú, keskeny vasajtó egy mozi vagy egy hajó gépházának bejáratán, rajta nagybetűs fölirat: „Idegeneknek tilos a bemenet”. A titoknak ehhez az élménykéréhez a bosszúság, a kirekesztettség tudatának keserű indulata társul meg a titkok föl pattanásának lázas izgalma, boldog és ke-

gyetlen szédülete. Kölyökkori leselkedések mámore, bicskavágás, amelynek nyomán hirtelen kifordul a síró baba belseje, megnyílik a régi vekker, s föl-táruznak remegő rugói, pontosan egy-beillő fogaskerekei. Ezeknek az emlékeknek „szövegösszefüggésében” a titkokat kihívásnak látjuk, a titkolózó embert, világot ellenfélnek, a titkok elleni küzdelmet nagyszerű, holtig kötelező föladatnak.

Van azonban egy másik, talán későbbi, de nem kevésbé fontos emlékrétegünk is, amelyben a titok szó jelentését értelmeznünk kell. Ki ne látott volna gyereket, amikor megcsodál egy verset? Kezébe veszi, mint valami villogó kavicsot, eljátsszik vele, alig tud elszakadni tőle. Tudjuk: minden mondat több a benne szereplő szavak je-